

Αθωνική

ΙΣΤΟΡΙΑ
ΜΗ ΚΑ

ΙΟΥΝΙΟΣ 2015 - ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 234

www.athoniki-politeia.gr

Πολιτεία

“Άγιος Κύριλλος τῆς ΘΕΟΤΟΚΟΥ ὑπέρμαχος

“Άγιος Κύριλλος, Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας (+444) ὑπῆρξε ὁ πολέμιος τοῦ Νεστορίου καί ὑπέρμαχος τῆς θεοτοκίας τῆς Ἀειπαρθένου. Στὴν τρίτη Οἰκουμενικὴ Σύνοδο, τὸ 431, ἀγωνίσθηκε μὲ παρρησία γιὰ τὴν Θεοτόκο. Οἱ ἀγῶνες του γιὰ Ἐκείνη προκάλεσαν τὴν ἰδιαίτερη εὐνοιά Της γι’ αὐτόν, ὅπως φανερώνει τὸ περιστάτικὸ πού θὰ σὰς περιγράψουμε ἐδῶ:

Σ’ ἕνα προάστιο τῆς Χαλκηδόνος, στὴν Δρύ, συγκροτήθηκε μιά ληστρική σύνοδος, πού καταδίκασε ἐρήμην τοῦ τόν Ἱερό Χρυσόστομο. Ὁ “Άγιος Κύριλλος, ἀπὸ ἄγνοια καί ὄχι ἀπὸ κακία, υἰοθέτησε τίς ἀποφάσεις τῆς συνόδου καί ἐφθασε μέχρι τὸ σημεῖο νὰ μὴ θέλῃ νὰ μνημονεύῃ τὸ ὄνομα τοῦ Ἁγίου Ἰωάννη τοῦ Χρυσοστόμου στὰ δίπτυχα, μαζί μὲ τὰ ὀνόματα τῶν ἄλλων Πατριαρχῶν.

Ὁ Κύριλλος ἦταν ὡστόσο καλοπροαίρετος καί, ὅταν τοῦ ἐγίναν οἱ ἀνάλογες συστάσεις, ἐξέτασε καλύτερα τὰ πράγματα, ἀναγνώρισε τὸ λάθος του καί διόρθωσε τὴν στάσι του. Στὴν ἀλλαγὴ του αὐτὴ συνετέλεσε ἕνα ὄνειρο, πού εἶδε κάποιον βράδου:

Εἶδε ὅτι βρισκόταν σ’ ἕναν ὠραιότατο τόπο καί δοκίμαζε μιά χαρὰ ἀνεκκλήτη. Ἐβλεπε ἐκεῖ τοὺς Πατριάρχες Ἀβραάμ, Ἰσαάκ καί Ἰακώβ, καθὼς καί ἄλλους ἄνδρες τῆς Παλαιᾶς καί Καινῆς Διαθήκης. Ἐβλεπε ἐπίσης ἕναν ναὸ πολὺ φωτεινὸ καί μεγαλοπρεπῆ, ἀπ’ ὅπου ἀκουγόταν μιά οὐράνια ψαλμωδία. Προχώρησε μέσα στὸν ναὸ καί ἀντίκρουσε τὴν Θεοτόκο, περιστοιχισμένη ἀπὸ πλῆθος ἀγγέλων, νὰ λάμπῃ ἀπὸ ἄρρητη δόξα. Κοντὰ στὴν Θεομήτορα στεκόταν μὲ μεγάλη τιμὴ ὁ ἱερός Χρυσόστομος, κρατώντας στὰ χέρια τὸ βιβλίον τῶν διδασχῶν του.

Ὁ “Άγιος Κύριλλος προχώρησε γιὰ νὰ προσκυνήσῃ τὴν Ὑπεραγία Θεοτόκο, ὅμως ὁ “Άγιος Ἰωάννης μπῆκε στὴν μέση καί, ὄχι μόνον τὸν ἐμπόδισε, ἀλλὰ θέλησε νὰ τὸν βγάλῃ ἐξω ἀπὸ τὸν ναὸ. Ἐντρομος ὁ Κύριλλος, σκεπτόταν γιατί ἄραγε νὰ ὀργίσθηκε τόσο ἐναντίον του ὁ ἱερός Χρυσόστομος. Τότε ἐπενέβη ἡ Παναγία.

- Συγχώρησέ τον, Ἰωάννη, καί μὴν τὸν διώχνεις, εἶπε στὸν ἱερό Χρυσόστομο. Ὅσα ἔχει πει ἐναντίον σου δὲν τὰ εἶπε ἀπὸ κακία, ἀλλὰ ἀπὸ ἄγνοια.

- Ὅχι, δὲν τὸν συγχωρῶ, ἔκανε τάχα θυμωμένος ὁ “Άγιος.

- Συγχώρησέ τον γιὰ τὴν ἀγάπη μου, ἐπέμεινε ἡ Θεοτόκος, γιατί ἀγωνίσθηκε πολὺ γιὰ τὴν τιμὴ μου, κατετρόπως τὸν Νεστόριο καί μὲ ἀνακήρυξε Θεοτόκο.

Ὁ ἱερός Χρυσόστομος ἠρέμησε ἀμέσως, ἀγκάλιασε τὸν παλαιὸ τοῦ ἀντίπαλο καί τὸν ἀσπάσθηκε μὲ ἀγάπη.

Ἀπὸ τότε ἡ ἐκτίμησι τοῦ Ἁγίου Κυρίλλου πρὸς τὸν Ἅγιον Ἰωάννη ἦταν ἀπεριόριστη.

Τριάντα δύο χρόνια ἀγωνίσθηκε ὁ “Άγιος Κύριλλος στὸν πατριαρχικὸ θρόνον τῆς Ἀλεξανδρείας. Κι ὅταν παρέδιδε τὴν ἀγία ψυχὴ του, ἡ Παναγία τοῦ παραστάθηκε, ὅπως κι ἐκεῖνος στὴν ζωὴ του τὴν ὑπηρετήσε πιστὰ καί ἀγωνίσθηκε γιὰ τὴν τιμὴ Της.

ΓΕΡΩΝΤΩΝ

✘ Ὁφείλουμε νὰ εἶμαστε ἄκρως εὐαίσθητοι στὶς ἀνάγκες τῶν ἄλλων. Τότε θὰ εἶμαστε ἕνα καί ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ θὰ μὲνῃ πάντοτε μαζί μας. “Αφθονη!

✘ “Ἡ ζωὴ τῶν ἄλλων ἔχει γιὰ ἐμένα μεγαλύτερη ἀξία ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν ἐαυτό μου, ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν ζωὴ μου”. Ὅταν καταλάβετε αὐτό, δὲν θὰ ὑπάρχουν πιά προστριβὲς μεταξύ σας. Ἡ λύσι ἑνὸς προβλήματος ἢ μῆς διαμάχης δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τίς τυπικὲς διαδικασίες, οὔτε ἀπὸ τὸν τρόπο συμπεριφορᾶς, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν ἀπόφασιν νὰ ὑπομείνουμε τὸ πᾶν. Ὁ καθένας μας ὀφείλει νὰ ἔχη γιὰ τοὺς ἄλλους τὴν ἀγάπη τῆς μητέρας.

† **Γέρων Σωφρόνιος**

✘ Ἡ ἀμαρτία σκοτίζει τὸν νοῦ. Εἶναι τόσο τὸ σκότος πού ἔχει ὁ φιλήδονος, ὁ ζηλότυπος, ὁ πλεονέκτης, ὁ ἐγωιστῆς στὸν νοῦ, ὡστε εἶναι δυνατόν νὰ γνωρίζῃ ὅλη τὴν σοφία καί τίς γλώσσες τοῦ κόσμου, νὰ ἔχη φθάσει σὲ βαθύ γῆρας ἔχοντας μεγάλη πείρα καί, ὅμως νὰ μὴ βλέπῃ ἀπὸ τὰ πάθη του οὔτε συγγένεια, οὔτε φιλία, οὔτε ἄνθρωπο, οὔτε Θεό, οὔτε σῶμα, οὔτε ψυχὴ. Ἡ ἀμαρτία τσακίζει τὸ ὠραιότερο ἀγαθὸ μας, τὴν θέλησι. Τὴν τσακίζει τόσο πολὺ, ὡστε, ἐνῶ καμμιά φορὰ ὁ ἀμαρτωλὸς ἔχει ἀναλαμπές νηφαλιότητος καί βλέπει τὴν καταστροφή του, πάλιν δὲν μπορεῖ νὰ συγκρατηθῇ.

† **Γέρων Ἰωὴλ**

✘ Ὅταν ἐσύ θέλεις τὴν σωτηρία σου καί βιάζεις τὸν ἐαυτό σου, ὅλα κατ’ εὐχὴν ἔρχονται.

✘ Τὸ πρῶτο στάδιο, τὸ πρῶτο σημεῖο, τὸ ὁποῖο θὰ αἰσθανθῆτε λέγοντας τὴν εὐχὴ, εἶναι ἡ χαρὰ. Καί ἡ χαρὰ δὲν εἶναι παρὰ ἕνα πετραδάκι στὴν ἀκροθαλασσιά, εἶναι ἡ ἐνδειξι ὅτι μέσα σου ἀρχίζεις καί φωτίζεσαι. Γι’ αὐτὸ νὰ λέτε τὴν εὐχὴ.

† **Γέρων Ἐφραίμ Κατουνακιώτης**

✘ Ἄν ὑπακούωμε στὸν Θεό, ἂν ἀγωνιζώμαστε καί ἔχωμε πόθο γιὰ τὸ ἀγαθὸ, ὁ Θεὸς θὰ μᾶς αὐξήσει τὴν χάρι καί τὰ πνευματικὰ ἀγαθὰ.

✘ Καλὸς εἶσαι, ἀλλὰ δὲν βρέθηκε τεχνίτης νὰ σέ βοηθήσῃ νὰ γίνῃς καλύτερος. Νὰ σοῦ πῶ ἕνα παράδειγμα. Ἀπὸ ἕνα κούτσουρο ἕνας τεχνίτης μπορεῖ νὰ κατασκευάσῃ ἕνα ὠραῖο τραπέζι. Ἄν δὲν βρεθῇ ὁ τεχνίτης, ὅμως, τὸ κούτσουρο θὰ παραμείνῃ κούτσουρο.

† **Γέρων Ἱερώνυμος**

“Οσιος Μωϋσῆς ἦταν Οὐγγρος στό γένος καί πολύ ἀγαπητός στόν πρίγκηπα τῆς Ρωσσίας Ἅγιο μάρτυρα Μπόρις, στήν ὑπηρεσία τοῦ ὁποίου βρισκόταν μαζί μέ τόν ἀδελφό του Γεώργιο.

“Όταν ὁ Ἅγιος Μπόρις δολοφονήθηκε ἀπό τόν ἄνομο Σβιατοπόλκ, μαζί μέ ὄλους τούς ἀξιωματούχους του, ὁ μακάριος Μωϋσῆς ἦταν ὁ μόνος πού σώθηκε. Κατέφυγε στήν εὐσεβῆ Πρεντισλάβα, τήν ἀδελφή τοῦ Γιαροσλάβου, πού τόν ἔκρυψε ἀπό τόν Σβιατοπόλκ. Μή μπορώντας νά καταφύγῃ σέ ἄλλο μέρος, παρέμεινε ἐκεῖ, προσευχόμενος ἀδιάλειπτα στόν Θεό.

Στό μεταξύ ὁ εὐλαβέστατος πρίγκηπας Γιαροσλάβος, ἀγανακτισμένος γιά τόν ἀδικο θάνατο τοῦ πολυαγαπημένου του ἀδελφοῦ Μπόρις, ἐπέδραμε ἐναντίον τοῦ Σβιατοπόλκ καί τόν νίκησε. Ὁ τύραννος κατέφυγε στήν Λεχία (τήν σημερινή Πολωνία), συμμάχησε μέ τόν βασιλιά τῆς χώρας Μπολιεσλάβο καί κίνησε, μέ πολύ στρατό, ἐναντίον τοῦ Κιέβου. Ὁ Γιαροσλάβος νικήθηκε καί ὁ Σβιατοπόλκ ἀνέβηκε στόν θρόνο τῆς μεγάλης ἡγεμονίας.

Μετά τήν νίκη τοῦ Σβιατοπόλκ, ὁ σύμμαχος του, βασιλιάς Μπολιεσλάβος, ἐπέστρεψε στήν χώρα του, παίρνοντας μαζί του γιά σκλάβους πολλούς αἰχμαλώτους. Ἐνάμεσα σ’ αὐτούς ἦταν οἱ δύο ἀδελφές τοῦ Γιαροσλάβου, οἱ βογιάρου του καί ὁ μακάριος Μωϋσῆς, δεμένους χειροπόδαρα μέ βαρειές ἀλυσίδες. Στήν Λεχία ὁ Ὅσιος ἔμεινε στά δεσμά πέντε χρόνια, ὑπομένοντας καρτερικά τήν αἰχμαλωσία του μέ προσευχή καί δοξολογία τοῦ Θεοῦ. Τότε κάποια νέα καί ωραία γυναίκα, ἀπό τίς ἀρχόντισσες τῆς χώρας, εἶδε τόν ρωμαλέο καί πανέμορφο Μωϋσῆ καί σαγηνεύτηκε ἀπό τήν ὁμορφιά του.

- Ἄχ, ἄνθρωπέ μου! Ἄδικα ὑπομένεις τέτοια βάσανα, τοῦ εἶπε. Φαίνεσαι ἰκανός καί μυαλωμένος. Γιατί νά μὴν ἐλευθερωθῆς ἀπό τά δεσμά καί τίς θλίψεις;

Ὁ Μωϋσῆς τῆς ἀπάντησε ἤρεμα:

- Γιατί ἔτσι θέλησε ὁ Κύριος.

Ἐκείνη ὅμως ἐπέμεινε:

- Ἄν ὑποταχθῆς σ’ ἐμένα, θά σ’ ἐλευθερώσω καί θά σέ κάνω ἄρχοντα σ’ ὀλόκληρη τήν Λεχία.

Ὁ Μωϋσῆς κατάλαβε τούς ἄσεμνους σκοπούς τῆς καί τῆς ἀποκρίθηκε:

- Ποιός ἄνθρωπος, πού ἄκουσε γυναίκα καί τῆς παρέδωσε τόν ἑαυτό του, ἔκανε καλά; Ὁ πρωτόπλαστος Ἀδάμ ὑπάκουσε στήν Εὐα καί διώχθηκε ἀπό τόν παράδεισο. Ὁ Σαμψών, ὁ πιό δυνατός ἀπ’ ὄλους καί νικητής τῶν ἀλλοφύλων, στό τέλος παραδόθηκε ἀπό μία γυναίκα στά χέρια τῶν ἐχθρῶν. Ὁ Σολομών, πού ἔφθασε στά ὕψη τῆς θείας σοφίας, ἀσέβησε ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ἐπειδή παραδόθηκε στίς γυναῖκες. Καί ὁ Ἡρώδης ἐγίνε δούλος μιᾶς γυναίκας καί ἔκοψε γιά χάρι τῆς τήν ἁγία κεφαλή τοῦ Προδρόμου Ἰωάννου. Πῶς λοιπόν ἐγώ θά δουλώσω τόν ἑαυτό μου σέ μία γυναίκα;

- Μά θά σ’ ἐλευθερώσω! φώναξε με πάθος ἐκείνη. Θά σέ κάνω πλούσιο καί ἔνδοξο, καί κυβερνήτη τοῦ σπιτιοῦ μου.

Θά σέ πάρω γιά ἄνδρα μου. Μόνο σβῆσε τήν φλόγα τῆς ψυχῆς μου. Ἄν δεχθῆς τήν πρότασί μου, ἐγώ θά ἐκπληρώσω τόν πόθο σου κι ἐσύ θά γίνῃς ὁ ἀφέντης μου, ὁ κύριος τῆς περιουσίας μου καί ἀρχηγός τῶν βογιάρων. Τί λές λοιπόν;

- Γνώριζε μιά γιά πάντα, ἀποκρίθηκε σταθερά ὁ Μωϋσῆς, οὔτε τό θέλημά σου θά κάνω, οὔτε τά πλοῦτη καί τήν ἐξουσία σου ζηλεύω. Ἡ καθαρότητα τῆς καρδιάς καί ἡ σωφροσύνη εἶναι ἀνώτερα ἀπ’ ὄλα αὐτά. Δέν εἶμαι ἔνοχος γιά ὅ,τι ὑποφέρω. Γι’ αὐτό ἐλπίζω ὅτι αὐτά θά μέ λυτρώσουν ἀπό τά αἰώνια βάσανα.

Τότε ἡ ἀρχόντισσα κατέφυγε σέ ἄλλα μέσα. Ἔστειλε ἕναν ἐμπιστό τῆς ἄνθρωπο σ’ αὐτόν, πού ἐπιτηροῦσε τούς αἰχμαλώτους, καί ζήτησε νά τῆς πουλήσῃ τόν Μωϋσῆ. Θά τοῦ ἔδινε ὅ,τι ζητοῦσε. Κι ἐκεῖνος, ἐκμεταλλεούμενος τήν εὐκαιρία νά γίνῃ πλούσιος, τῆς τόν πούλησε γιά τρεῖς χιλιάδες χρυσᾶ νομίσματα!

“Όταν τόν ἔφεραν μπροστά τῆς, ἡ γυναίκα διέταξε νά τόν ντύσουν μέ πολυτελῆ ἐνδύματα, νά τοῦ φέρουν τά καλύτερα ἐδέσματα, προσπαθώντας συνάμα νά τόν κάνῃ νά ἐνδώσῃ στίς ἐπιθυμίες τῆς. Ὁ Μωϋσῆς ὅμως πέταξε τά πλοῦσια φορέματα, ξέφυγε ἀπό τήν γυναίκα καί κρυβόταν, ὑποβάλλοντας τόν ἑαυτό του σέ ἀγῶνες, νηστείες, προσευχές καί ἀγρυπνίες. Ἡ ἀντίστασί του αὐτή προκάλεσε τήν ὀργή τῆς ἀρχόντισσας, ἡ ὁποία προσβεβλημένη καί ὠργισμένη διέταξε νά τόν ἀφήσουν νά πεθάνῃ ἀπό τήν πείνα.

Ὁ Θεός ὅμως δέν ἐγκαταλείπει ποτέ τά τέκνα Του. Ἐνας δούλος σπλαγχνίσθηκε τόν Μωϋσῆ καί τόν ἔτρεφε κρυφά. Ἄλλοι πάλι δούλοι προσπαθοῦσαν νά τόν μεταπίσουν.

- Ἀδελφέ Μωϋσῆ, τοῦ ἔλεγαν, τί σ’ ἐμποδίζει νά παντρευτῆς αὐτή τήν γυναίκα; Ἡ ὁμορφιά τῆς εἶναι μεγάλη, ὅπως καί ὁ πλοῦτος τῆς καί ἡ δύναμί τῆς.

Σ’ αὐτούς ὁ Μωϋσῆς ἀπαντοῦσε:

- Φίλοι μου, ἐσεῖς καλά τά λέτε. Ἐγώ ὅμως οὔτε τήν ἐξουσία τήν κοσμική ἐπιζητῶ, οὔτε στήν χώρα τῆς Λεχίας ἐπιθυμῶ νά ζῆσω, οὔτε νά τιμηθῶ ἐπιδιώκω. Ὅλα αὐτά τά περιφρονῶ γιά τήν βασιλεία τῶν Οὐρανῶν. Κι ἂν ξεφύγω ζωντανός ἀπ’ αὐτή τήν γυναίκα, θά γίνω μοναχός. Γιατί ὁ Κύριος εἶπε στό Εὐαγγέλιο: “Πᾶς ὅς ἀφήκεν οἰκίαν ἢ ἀδελφούς ἢ πατέρα ἢ μητέρα ἢ γυναίκα ἢ τέκνα ἢ ἀγρούς ἔνεκεν τοῦ ὀνόματός μου, ἑκατονταπλασίονα λήψεται καί ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσει”. Τόν Χριστό λοιπόν ν’ ἀκούσω ἢ ἐσᾶς;

“Όταν τά πληροφορήθηκε ὄλ’ αὐτά ἡ ἀρχόντισσα, ἔβαλε σ’ ἐφαρμογή ἕνα νέο, πανοῦργο σχέδιο. Διέταξε ν’ ἀνεβάσουν τόν Μωϋσῆ σ’ ἕνα ἄλογο, ἀνέβηκε κι ἐκείνη σ’ ἕνα ἄλλο καί ἄρχισαν, μέ τήν συνοδεία πολλῶν δούλων, νά περιφέρωνται στά χωριά καί στίς πόλεις, πού εἶχε ὑπό τήν ἐξουσία τῆς.

- Ὅλη αὐτή ἡ χώρα εἶναι δική σου. Ὅλοι αυτοί οἱ ἄνθρωποι εἶναι δικοί σου. Κάνε τους ὅ,τι θέλεις, εἶπε στόν Μωϋσῆ. Καί, στρεφόμενη στόν λαό, φώναξε:

- Νά ὁ κύριός σας καί σύζυγός μου. Νά τόν σέβεστε ὄλοι καί νά τόν προσκυνάτε!

“ Ο Σ Ι Ο Σ Μ Ω Ύ Σ Η Σ

Ὁ Υ Γ Γ Ρ Ο Σ

Ο Μωϋσής, ωστόσο, γέλασε με τόν παραλογισμό της παθιασμένης γυναίκας και της εΐπε:

- Μάταια κοπιάζεις. Δεν μπορείς να με δελεάσης με φθαρτά πράγματα, ούτε να συλήσης τό πνεύμα μου. Μην πασχίζης άδικα να με κερδίσης. Ούτε τίς άπειρές σου φοβάμαι. Κι αν θέλη ό Θεός, δεν θ' άργήσω να γίνω μοναχός.

Έκείνες τίς ημέρες συνέβη να περάση από εκεί ένας ιερομόναχος από τό "Άγιον Όρος. Συνάντησε τόν Μωϋσή, πληροφορήθηκε τά παθήματά του και τήν επιθυμία του, και τόν έντυσε τό άγγελικό σχήμα. Τόν συμβούλευσε να διατηρήση πάση θυσία τήν καθαρότητα του σώματος και τής ψυχής του, του εύχήθηκε να λυτρωθή από εκείνη τήν γυναίκα, και αναχώρησε. Η άρχόντισσα, όταν έχασε τίς ελπίδες της, παρέδωσε τόν Μωϋσή στους βασιανιστές. Τόν τέντωσαν σ' έναν πάγκο και τόν έδειραν αλύπητα με σιδερένια ραβδιά, μέχρι πού ή γή βάφτηκε κόκκινη από τό αίμα του. Ένω τόν χτυπούσαν του έλεγαν:

- Υποτάξου στην κυρία σου και κάνε τό θέλημα της, αλλιώς θα κόψουμε τό σώμα σου σε κομμάτια.

- Κάντε ό,τι σας διέταξαν και μην καθυστερήτε, άποκρίθηκε με γενναϊότητα ό Μωϋσής. Ποτέ δεν πρόκειται ν' άρνηθώ τήν αγάπη του Θεού. Ούτε πόνοι, ούτε φωτιά, ούτε πληγές μπορούν να με χωρίσουν από τόν Κύριό μου και τό μεγάλο άγγελικό σχήμα.

Όργισθηκε ή άρχόντισσα με τήν αντίστασι του γενναίου αθλητή του Χριστού. Εΐχαν περάσει ήδη έξι χρόνια, πού τής αντίστέκόταν αυτός ό δούλος, και άποφάσισε να τόν εκδικηθή για τήν προσβολή πού τής έκανε. Έγραψε λοιπόν στον βασιλιά Μπολιεσλάβο:

"Γνωρίζεις καλά, βασιλιά μου, ότι ό άνδρας μου σκοτώθηκε πολεμώντας γενναϊά στο πλευρό σου. Έσύ μου έδωσες μετά τήν έλευθερία να διαλέξω όποιον θέλω για σύζυγό μου. Έρωτεύηκα έναν πανέμορφο νέο από τούς αιχμαλώτους σου, τόν έλευθέρωσα, του πρόσφερα όλη τήν περιουσία μου και τό δικαίωμα να έξουσιάζη τήν γή και τόν λαό μου. Όμως αυτός όλα τά περιφρόνησε. Πολλές φορές τόν βασάνισα, αλλά δεν πέτυχα να τόν κάνω σύζυγό μου. Υπομένει όλα τά μαρτύρια και δεν ταπεινώνεται. Τώρα μάλιστα έγινε κρυφά μοναχός, από κάποιον άγνωστο καλόγερο. Τί διατάξεις να του κάνω;"

Ό Μπολιεσλάβος διέταξε να παρουσιασθούν και οι δύο μπροστά του. "Άρχισε να προτρέπη επίμονα τόν Μωϋσή να υποκύψη στις αξιώσεις της κυρίας, αλλιώς, όπως τόν άπειλήσε, τόν περίμενε φρικτός θάνατος.

Ό πιστός Μωϋσής του άπάντησε αγέρωχα:

- Ό Κύριός μου λέει: "Τί ώφελήσει άνθρωπον έναν κερδίση τόν κόσμον όλον και ζημιωθή τήν ψυχήν αυτού;" Πώς λοιπόν μου υπόσχουσαι δόξες και τιμές, όταν έσύ ό ίδιος θα πεθάνης σε λίγο και ή γυναίκα αυτή θα σκοτωθή.

Η πονηρή άρχόντισσα, έχοντας τώρα και τήν έγκρισι του βασιλιά, πρόσταξε να του δίνουν εκατό βουρδουλιές τήν ημέρα και μετά να τόν άκρωτηριάσουν.

Σε λίγες ημέρες, ό πολύπαθος Μωϋσής βρισκόταν πεσμένος κάτω, μέσα σε μία λίμνη αίματος. Λίγη ζωή του έμενε άκόμη. Στο μεταξύ ό βασιλιάς Μπολιεσλάβος, θέλοντας να ικανοποιήση τήν πικραμένη για τήν άποτυχία της άρχόντισσα, διέταξε να εκδιώξουν όλους τούς μοναχούς της Λεχίας από τήν επικράτεια του.

Λίγες ημέρες άργότερα ό βασιλιάς πέθανε ξαφνικά μία νύχτα. Άμέσως ξέσπασε επανάστασι σ' όλη τήν χώρα. Ό λαός σκότωσε τούς βογιάρους, και μαζί τους τήν βάνουση άρχόντισσα. Έτσι εκπληρώθηκε ή πρόρρησι του θεοφώτιστου Μωϋσή.

Μετά τόν θάνατό της κυρίας του ό Μωϋσής έλευθερώθηκε και, με κλονισμένη τήν υγεία του, ξεκίνησε για ν' άφιερωθή στον Κύριο. Κατέφυγε με κόπους και πόνους στην Μονή των Σηηλαίων, στο Κίεβο, έχοντας στο σώμα του τίς πληγές του μαρτυρίου και στο κεφάλι του τό στεφάνι της νίκης, σαν γενναϊός στρατιώτης του Κυρίου.

Ό μακάριος Μωϋσής έφθασε, με τήν χάρι του Θεού, στα τέλη της ζωής του, άφου με τά παθήματα και τίς ασκήσεις του αξιώθηκε να γίνη θεόπτης, όπως ό άρχαϊός Μωϋσής, και να λάμψη με τήν άρετή και τά θαύματά του σε όλη τήν ρωσική γή.

Ήταν 26 Ιουνίου όταν αναπαύθηκε. Ό Θεός τόν δόξασε για τήν ύπομονή του, χαρίζοντας στο τίμιο λείψανό του τήν θαυματουργική δύναμι κατά των σαρκικών παθών. ■

ΑΠΟ ΤΟ ΓΕΡΟΝΤΙΚΟ

Η ΠΙΣΤΗ ΚΑΝΕΙ ΘΑΥΜΑΤΑ

Μία ημέρα, ό Άββάς Λώτ ρώτησε τόν Γέροντά του, τόν Άββά Ίωσήφ:

- Διαβάζω κάθε ημέρα τήν Άκολουθία μου, νηστεύω όσο μου επιτρέπουν οι σωματικές μου δυνάμεις, μελετώ τόν λόγο του Θεού, προσεύχομαι, ζω στην ήσυχία και, όσο είναι ανθρωπίνως δυνατόν, προσπαθώ να έχω καθαρους λογισμούς. Τί άλλο άπομένει να κάνω, Πάτερ, για να σώσω τήν ψυχή μου;

Ο Γέροντας τόν άκουσε σκεπτικός. Στάθηκε ύστερα όρθιος και ύψωσε τά χέρια του στον Ουρανό σε προσευχή. Φάνηκε τότε στον Άββά Λώτ πώς τά δάκτυλά του ήταν δέκα αναμμένες λαμπάδες και θαύμασε.

Βλέποντας τήν άπορία του, ό Γέρον Ίωσήφ του εΐπε:

- Στο χέρι σου είναι, τέκνον μου, να γίνης ολόκληρος μία φλόγα φωτεινή.

Ο Άββάς Ίωσήφ ξεκίνησε μία ημέρα να έπισκεφθή τούς Μοναχούς, πού ασκήτευαν σ' ένα βουνό, πάνω από τό κελλί του. Στόν δρόμο συνάντησε έναν απ' αυτούς και άνέβαιναν σιγά-σιγά, συζητώντας.

- Βρισκόμαστε σε μεγάλη στενοχώρια, Άββά, εΐπε ό μοναχός. Έχει μήνες να βρέξη και μäs έλειψε τό νερό.

- Γιατί δεν παρακαλείτε τόν Θεό να σας στείλη βροχή, ρώτησε ό Γέροντας.

- Προσευχές και λιτανείες κάνομε κάθε ημέρα, αλλά δεν εισακουόμεθα.

- Τότε δεν προσεύχεσθε όπως πρέπει, εΐπε ό Άββάς Ίωσήφ. Έλα, αδελφέ, να κάνομε μία προσευχή μαζί, κι ελπίζω πώς θα τήν δεχθή ό φιλεύσπλαγχνος Θεός.

Στάθηκαν. Ό Άγιος Γέροντας σήκωσε τά χέρια του στον Ουρανό και έκανε μία σύντομη, αλλά θερμή προσευχή στον Κύριο, να λυπηθή τά πλάσματά Του, πού υποφέρουν, και να τους στείλη τήν ευεργετική βροχή Του.

Δέν είχε προλάβει να τελειώση, όταν πελώρια μαύρα σύννεφα μαζεύτηκαν στον ουρανό και άρχισε να βρέχη.

Σασπισμένος ό αδελφός από τό θαύμα, πού εΐχε συμβεί μπροστά στα μάτια του, έμεινε πολλή ώρα σαν άπολιθωμένος. "Υστερα έβαλε μετάνοια στον Άββά.

Εκείνος πάλι, άποφεύγοντας τόν ανθρώπινο έπαινο, δεν συνέχισε τήν πορεία του, αλλά γύρισε πίσω στο κελλί του. ■

ΠΑΡΗΓΟΡΙΑ ΕΙΝΑΙ Η ΠΙΣΤΗ ΣΤΗΝ ΑΛΗΘΙΝΗ ΖΩΗ

Κάποιοι επισκέπτες ρώτησαν μία ημέρα τόν Άγιο Παΐσιο, πόση δύναμη χρειάζεται να έχουν οι άνθρωποι για να αντιμετωπίσουν τόν θάνατο κάποιου αγαπημένου τους προσώπου. Καί ό Άγιος απάντησε:

“**Ο**ταν κάποιος παύη ν’ αντιμετωπίζη τά πράγματα κοσμικά, βρίσκει ανάπαυσι. Γιατί πώς είναι δυνατόν ό άνθρωπος νά παρηγορηθῆ ἀληθινά, ἄν δέν πιστέψη στόν Θεό καί στήν ἀληθινή ζωή, τήν μετά θάνατον, τήν αἰώνια;

“**Τ**όν καιρό πού ἤμουν στό Μοναστήρι τοῦ Στοιμίου, ζοῦσε στήν Κόνιτσα μιά χήρα γυναίκα, πού πήγαινε συνέχεια στό Κοιμητήρι καί ἔκλαιγε ὤρες ὀλόκληρες. Τούς ἀναστάτωνε ὅλους μέ τίς φωνές της. Χτυπιόταν, χτυποῦσε τό κεφάλι της στήν πλάκα τοῦ τάφου! Ὅλο τόν πόνο της ἐκεῖ τόν ἔβγαζε. Πήγαιναν, τήν ἔπαιρναν ἀπό ἐκεῖ, καί αὐτή ξαναγύριζε. Αὐτό γινόταν γιά χρόνια. Ὁ ἄνδρας της εἶχε σκοτωθῆ ἀπό τούς Γερμανούς. Ἄν τό δῆ κάποιος αὐτό ἐξωτερικά, θά πῆ: “Γιατί νά τό ἐπιτρέψη ὁ Θεός;”. Καί αὐτή ἔτσι ἐξωτερικά τό ἀντιμετώπιζε καί δέν μποροῦσε νά παρηγορηθῆ.

“**Μ**ία φορά πού πήγα νά δῶ τί συμβαίνει, μοῦ ἔλεγε: “Γιατί τό ἔκανε ὁ Θεός αὐτό;”. Ἐλεγε-ἔλεγε, τά ἔβαζε μέ τόν Θεό. Ἄφου τήν ἄφησα νά ξεσπάσῃ λίγο τῆς εἶπα: “Νά σοῦ πῶ κι ἐγώ κάτι. Τόν ἄνδρα σου τόν ἤξερα· ἦταν πολύ καλός. Σκοτώθηκε στόν πόλεμο γιά τήν πατρίδα, πάνω στό ἱερό καθῆκον. Ὁ Θεός δέν θά τόν ἀφήσῃ”.

“**Η** γυναίκα αὐτή, ἐνῶ ὁ ἄνδρας της ἦταν πολύ ἡσυχος, ἦταν λίγο κοσμική. Δέν τῆς τό εἶπα φυσικά, ἀλλά τήν ρώτησα: “Τώρα ἐσύ τί σκέφτεσαι; Ἀγαπᾶς τόν κόσμο;”; “Δέν θέλω νά δῶ τίποτε καί κανέναν”, μοῦ εἶπε. “Βλέπεις τώρα ὁ πόνος σέ βοηθᾶ καί

δέν σ’ ἐνδιαφέρει τίποτε τό κοσμικό. Ἔτσι μεθαύριο θά εἶστε μαζί στόν Παράδεισο. Τέτοια τιμή σέ ποιόν τήν ἔχει κάνει ὁ Θεός; Τό καταλαβαίνεις;”. Μετά ἀπό αὐτή τήν συζήτησι σταμάτησε νά πηγαίνει καθημερινά στό Κοιμητήρι. Μόλις βοηθήθηκε νά συλλάβῃ τό βαθύτερο νόημα τῆς ζωῆς, ἡσύχασε.

“**Π**ρέπει νά καταλάβουμε ὅτι ὁ ἄνθρωπος, στήν πραγματικότητα, δέν πεθαίνει. Ὁ θάνατος εἶναι ἀπλῶς μετάβασι ἀπό τήν μιά ζωή στήν ἄλλη. Εἶναι ἕνας ἀποχωρισμός γιά ἕνα μικρό διάστημα. Ὅπως, ὅταν πάη κάποιος, ἄς ὑποθέσουμε στό ἐξωτερικό γιά ἕνα χρόνο, οἱ δικοί του στενοχωριοῦνται γιατί θά τόν ἀποχωριστοῦν. Ἄν λείπη δώδεκα χρόνια θά ἔχουν μεγαλύτερη στενοχώρια, γιατί θά τόν ἀποχωρισθοῦν γιά μεγαλύτερο χρονικό διάστημα. Ἔτσι πρέπει νά βλέπουν καί τόν ἀποχωρισμό ἀπό τά ἀγαπημένα τους πρόσωπα μέ τόν θάνατο. Ἄν πεθάνῃ, ἄς ὑποθέσουμε, κάποιος καί οἱ δικοί του εἶναι ἡλικιωμένοι, νά ποῦν: “Μετά ἀπό μερικά χρόνια θά ἀνταμώσουμε”. Ἄν εἶναι νεώτεροι, νά ποῦν: “Μετά ἀπό πενήντα χρόνια θά ἀνταμώσουμε”.

“**Π**ονάει φυσικά κάποιος γιά τόν θάνατο ἑνός ἀγαπημένου του προσώπου, ἀλλά χρειάζεται πνευματική ἀντιμέτωπισι. Τί λέει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος; “Ἴνα μή λυπηθῆσθε καθώς καί οἱ λοιποὶ οἱ μή ἔχοντες ἐλπίδα”, (Α΄ Θεσ. 4, 13). Πόσες φορές γιά παράδειγμα θά τόν ἐβλεπε ἐδῶ στήν γῆ; Νά σκεφθῆ ὅτι ἐκεῖ θά τόν βλέπῃ συνέχεια. Μόνον ὅταν δέν ἔχη καλή ζωή αὐτός πού φεύγει, δικαιολογοῦμαστε νά ἀνησυχοῦμε. Ἄν λ.χ. ἦταν σκληρός, τότε, ἄν πραγματικά τόν ἀγαπᾶμε καί θέλουμε νά συναντηθοῦμε στήν ἄλλη ζωή, πρέπει νά κάνουμε πολλή προσευχή γι’ αὐτόν”.

Αθωνική

www. athoniki-politeia.gr

πολιτεία

ΙΕΡΑ ΚΑΛΥΒΗ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ τῆς ΘΕΟΤΟΚΟΥ

ΙΕΡΑ ΣΚΗΤΗ ΑΓΙΟΥ ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΟΝΟΣ

ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΚΟΥΤΛΟΥΜΟΥΣΙΟΥ

ΑΓΙΩΝ ΟΡΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΥΛΗΣ: Σίμων Μοναχός

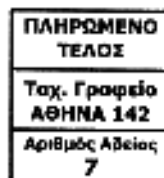
ΕΚΔΟΤΗΣ & ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ: Ἀστέριος Δ. Κόκκαλης-Θεολόγος

Ἐπεύθυνος τυπογραφείου: Παναγιώτης Νταλακούρας

Κυρίλλου Λουκάρεως 6 114 71 ΑΘΗΝΑ - τηλ. 210-6447.903

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: 0.00 -

κωδ. ταχ. 2777

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ἐλέησόν με